മലയാളത്തിന്റെ ഊടും പാവും...

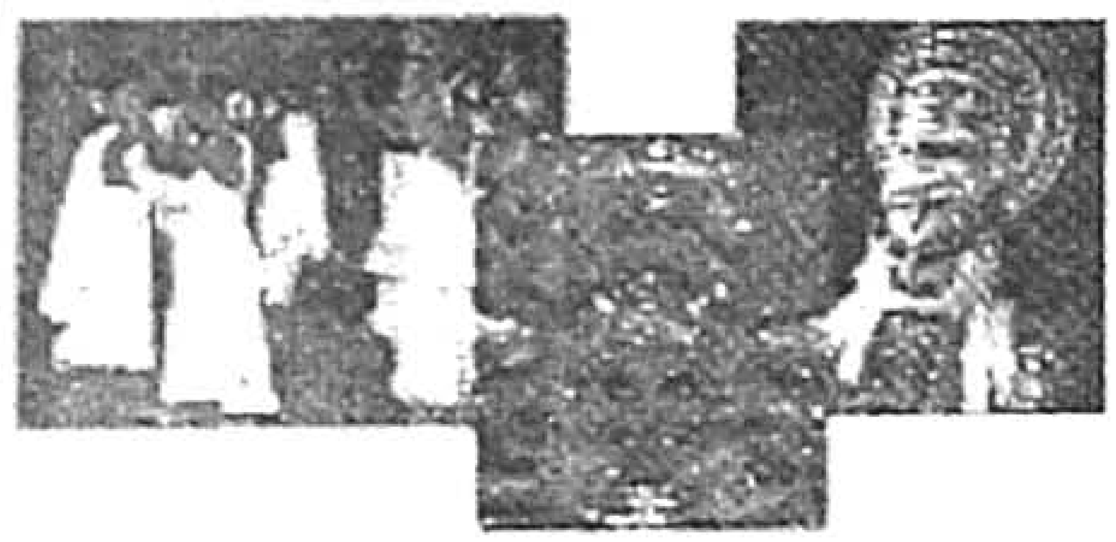

മലയാളത്തെ കാക്കാൻ നമ്മുടെ പത്രങ്ങൾ

മലയാളം പ്രതിസന്ധിയിലാണത്രേ. ഭാഷ മരിക്കുമെന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ മുറവിളി. പക്ഷെ മലയാളത്തെ രക്ഷിക്കാൻ രണ്ടു കരുത്തൻ പത്രങ്ങളുണ്ടല്ലോ എന്നുള്ളതുമാത്രമാണ് ഒരു രജതരേഖ. മലയാളം മാധ്യമമുള്ള സർക്കാർ വിദ്യാലയങ്ങളെ 'കാലിത്തൊഴുത്ത്' എന്നുവിളിച്ചാദരിച്ചതാണ് ഇതിലൊരു പത്രം. പക്ഷേ, പിന്നീടാരോ അവരോടു പറഞ്ഞത്രെ, ഈ തൊഴുത്തിൽ നിന്നു വരുന്ന ഇരുകാലിമൃഗങ്ങൾക്കു മാത്രമേ നിങ്ങളുടെ പത്രം വായിക്കാനാകൂവെന്ന്. ഒരുപക്ഷെ കമ്പോളം സംരക്ഷിക്കൽ എന്ന (ആഗോള) തന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗംതന്നെയാകാം ഈ ഭാഷാപ്രേമവും.

പക്ഷെ ഈ പത്രങ്ങൾ വായിക്കാൻ കാര്യമായ ഭാഷാജ്ഞാനം വേണമെന്നില്ല. പുതിയ തലമുറക്കു പത്രങ്ങളിൽ താല്പര്യമുള്ള വിഷയങ്ങളെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിലാണ്. തൊഴിൽ പരസ്യമടക്കമുള്ള ക്ലാസിഫൈഡുകൾ, പരസ്യങ്ങൾ, കമ്പോള വിവരങ്ങൾ എല്ലാം. പിന്നെ വാർത്തയും ഫീച്ചറുമൊക്കെ ഒരു ചടങ്ങിനങ്ങു കൊടുക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം. അവയുടെ അളവ് പരമാവധി കുറച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ പത്രമുടമകൾ ശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ ഒരു പ്രമുഖ പത്രത്തിന്റെ ടി. വി പരസ്യം കണ്ടിട്ടില്ലേ? "നിങ്ങൾക്കൊരു വീടു വേണോ? വാടകക്കോ വിലക്കോ?" എന്ന രീതിയിൽ. അതിനുതന്നെയാണ് പത്രം.

ഇനിയിപ്പൊ ആരെങ്കിലും ബുദ്ധിമുട്ടി മലയാളം പഠിക്കുന്നുവെന്നു തന്നെ കരുതുക. അറുപഴഞ്ചനായ ശൈലികളും വാക്കുകളുമൊക്കെ പഠിച്ചിട്ടെന്തിനാ? അതിമനോഹരങ്ങളെന്ന് മുൻതലമുറ കരുതിയിരുന്ന പദങ്ങൾ മിക്കതും യാതൊരു വിധ അർത്ഥവുമില്ലാത്ത വാക്കുകളായില്ലേ? ദയ, ശൃംഗാരം(മുരിയെന്നു ചേർത്താൽ ചിലപ്പോൾ ഫലിച്ചേക്കാം) സ്നേഹം, സ്പർശം, നിലാവ്, പുലരി, പുഴയോരം, പാടം, കതിര്, കാട്, അരിവാൾ തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ നമുക്കു കണ്ടെത്താനാകും. വല്ല സിനിമാപ്പാട്ടെഴുത്തുകാർ ഈ പദങ്ങളെടുത്തുപയോഗിച്ചേക്കാം- പക്ഷേ, അവർക്കതിന്റെ അർത്ഥം അറിയണമെന്നില്ല- കേൾക്കുന്നവർക്കുമില്ല. പല വാക്കുകൾക്കും അർത്ഥം മാറിപ്പോയവയുമാണ്.

ഇ-ക്കൂലി തേടി... തേടി...

ഇന്ന് നമ്മൾ ഐ. ടിക്കു പിന്നാലെയാണ്. വലിയ സാദ്ധ്യതയില്ലെന്നു ലോകം മുഴുവൻ പറയുമ്പോഴും എപ്പോഴെങ്കിലും വല്ല കൂലിപ്പണിയെങ്കിലും(ഇ-കൂലി)കിട്ടിയാലോയെന്നു കരുതി കുട്ടികളെയെല്ലാം അതു പഠിപ്പിക്കുന്നു. മറ്റൊരു പണിയും പഠിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. സായിപ്പിനു തിരക്കിട്ടു പണിവന്നാൽ നമ്മളെ കിട്ടാതിരുന്ന് വിഷമിച്ചാലോ? ബയോടെക്നോളജിയെപ്പറ്റിയും നല്ല പ്രതീക്ഷയാണ് നമുക്ക്. ഇന്ത്യയിലും കേരളത്തിലും മറ്റുമുള്ള ദരിദ്രവാസികൾക്കു വേണ്ടിയല്ല നമ്മൾ വാനിലയും ഓർക്കിഡും ഒക്കെയുണ്ടാക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഓരോ രംഗത്തും നാം നമ്മുടെ പരോപകാര നിലപാട് വ്യക്തമാക്കുകയാണ്.

അങ്ങനെ കേരളത്തിന് നാല്പത്തിയാറ് വയസ്സായി. നവംബർ ഒന്നിന് പതിവുപോലെ നാം ആഘോഷിച്ചു. അന്നുമാത്രമുടുക്കാനുള്ള മുണ്ടും നേര്യതും ആയി വനിതകളും കസവുമുണ്ടും ജുബ്ബയും ധരിച്ച് പുരുഷന്മാരും ഓഫീസുകളിലും വിദ്യാലയങ്ങളിലും പോയി. മലയാളം മാധ്യമം മാത്രമല്ല മലയാളം എന്ന ഭാഷ തന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്ന (സംസാരിക്കുന്ന) സ്കൂളുകൾ മൊത്തമായി പൂട്ടണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന, അതിനു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മന്ത്രിമാർ തന്നെ മലയാളത്തിന്റെ മേന്മയെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ചു. നാം വർഷത്തിലൊരു ദിവസമെങ്കിലും കേരളത്തെ ഓർക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഇനി അതിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രത്യേക മുണ്ടും മറ്റും മൊറ്റ ഡിസൈനിൽ വിദേശത്തു നിർമ്മിച്ച് നമുക്ക് തരാമെന്നു സായിപ്പെങ്ങാനുമേറ്റാൽ പിന്നെ പുണ്യമായി. ഇന്നാട്ടിലെ പാവപ്പെട്ട കൈത്തറിക്കാരന്റെ കാര്യമോ എന്നാണോ സംശയം? അവരൊക്കെ 'മൂല്യവർദ്ധനവുള്ള' (ഇതാണ് ആഗോളമൂലധനത്തിന്റെ വക്താക്കൾ 'വാല്യൂ അഡീഷൻ' എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്നത്) എന്തെങ്കിലും പണി ചെയ്യട്ടേ.

സി. ആർ. നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി

കൈത്തറിയില്ലാത്ത നാട്ടിൽ 'ഊടും പാവും' എന്ന ശൈലിക്കെന്തർത്ഥം? ആ ഭാഷക്കെന്തർത്ഥം? അങ്ങനെ കേരളത്തിലെ ഭാഷ വിദേശ മലയാളമാക്കാനാകട്ടെ നമ്മുടെ ഇനിയുള്ള പ്രവർത്തനം.

ടൂറിസമെന്ന വില്പനച്ചരക്ക്

നാണ്യവിളകൾ വിദേശികൾ വേണ്ടാതായപ്പോൾ നാം സേവനമേഖലയിൽ അഭയം തേടി. (ഇതാണിനി ലോകത്തു വളരുകയെന്നു സ്വയം ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി) ആ സേവനം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത് നാട്ടുകാരായ ദരിദ്രവാസികളെയല്ല. വിദേശിയായ ടൂറിസ്റ്റിനു പറുദീസ തീർക്കണം. അതിനായി റോഡും വിമാനത്താവളങ്ങളും വൈദ്യുതിയും ഹോട്ടലുകളും ഉണ്ടാക്കണം. കുടിക്കാനുള്ള വെള്ളം മുതൽ ടോയ്‌ലറ്റു പേപ്പർ വരെ അവർ കൂടെക്കൊണ്ടുവരും. ടൂറിസ്റ്റിനു വേണ്ടി നാം പരിസ്ഥിതി, കടൽത്തീരം, കാട്, തടാകം, വന്യമൃഗങ്ങൾ, പുഴ, തെയ്യം, കഥകളി, ആയുർവ്വേദം, സ്മാരകങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം സംരക്ഷിക്കണം. അവർക്കുവേണ്ടി മാത്രം. പിന്നെ നമ്മുടെ സുന്ദരിമാരുടെ സൗന്ദര്യം.... അതിനായി എത്രയെത്ര മരുന്നുകൾ (ക്ഷമിക്കണം കോസ്മറ്റിക്സ്) വിദേശികൾ തന്നെ നിർമ്മിച്ചു തരുന്നു.

അന്യജീവനുതകി ജീവിതം ധന്യമാക്കുന്ന മലയാളി

ഭാഷ മാത്രമായി സംരക്ഷിക്കാനാകുമെന്ന് കരുതിയാണോ എല്ലാ കേരളപിറവിദിനത്തിലും കുറേ സാംസ്കാരിക (?) നായകരും ഭരണകർത്താക്കളും സമ്മേളനങ്ങളും സെമിനാറുകളും നടത്തുന്നത്? അല്ലേയല്ല. അതൊരു ചടങ്ങാണ്. ചടങ്ങുകൾക്ക് വലിയ അർത്ഥമൊന്നും തേടേണ്ടതില്ല. പക്ഷേ, ഇതിനൊരു സ്കോപ്പുണ്ട്. ടൂറിസമാണല്ലോ നമ്മുടെ പ്രധാന വികസനമേഖലകളിലൊന്ന്. മലയാളികളെയെല്ലാം (പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീകളെ) മുണ്ടുടുപ്പിച്ച് കേരളത്തിലെ തെരുവുകളിൽ നവംബർ ഒന്നിന് അണിനിരത്താം. ഈ കാഴ്ച തന്നെ ഏതു വിദേശിക്കും ഹൃദയാവർജകമായിരിക്കും. അന്നായിരിക്കും ഒരുപക്ഷെ ഏറ്റവുമധികം ടൂറിസ്റ്റുകൾ ഇവിടെയെത്തുക.

"അന്യജീവനുതകി സ്വജീവിതം
ധന്യമാക്കുമമലേ വിവേകികൾ" എന്നു പറഞ്ഞ മഹാകവിയുടെ ഉപദേശം പൂർണ്ണമായും ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടാണല്ലോ നാം മലയാളികൾ ജീവിക്കുന്നത്. നമുക്കുവേണ്ടി നാമൊന്നും ചെയ്യുന്നില്ല. കുറേക്കാലമായി നാമങ്ങനെയാണ്. കേരളത്തിന്റെ അഭിമാനമെന്നു പറയാവുന്നവയെല്ലാം - തേങ്ങ, കുരുമുളക്. ചെമ്മീൻ, റബ്ബർ, കാപ്പി, ചായ നാം പുറത്തേക്കയക്കുന്നു. നമ്മുടെ മണ്ണും വെള്ളവും മാത്രമല്ല മനസ്സുപോലും അതിനായി പാകപ്പെടുത്തി. നാം കുട്ടികളെ വളർത്തുന്നതുപോലെ 'പുറത്തേക്കു വിടാൻ' വേണ്ടിയല്ലേ? അതുകൊണ്ടാണല്ലോ നമ്മുടെ കുട്ടികളെ എൽ.കെ.ജി മുതൽ ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. നമുക്കുപയോഗിക്കാനുള്ളവയെല്ലാം അന്യനാട്ടുകാർ ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നു. കേരളത്തിലെ തൊഴിൽരഹിതരേക്കാൾ എണ്ണം തമിഴ്നാട്ടുകാർ ഇവിടെ വന്നു ജോലിയെടുത്തു ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. നമുക്കൊരു വിഷമവുമില്ലാത്തത് 'അന്യജീവനുതകി..... ' ജീവിക്കാൻ നാം പരിശീലിച്ചതിനാലാണ്. കാലം മാറിയിട്ടും മലയാളിയുടെ ഈ അടിസ്ഥാനസ്വഭാവം മാറിയില്ല.